

Sygn. akt V KK 410/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 grudnia 2017 r.,
w sprawie **A. K.**,
skazanego z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 29 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. ,
z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt V K [...], A. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 29 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego A. K., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniżył do roku i 3 miesięcy, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego A. K., zarzucając mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., a także rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie sposób uznać bowiem, że w przedmiotowej sprawie – w fazie postępowania odwoławczego – doszło do naruszenia prawa do obrony. Przede wszystkim zauważyć należy, że rozprawa apelacyjna w dniu 11 kwietnia 2017 r. została odroczonej wobec wniosku obrońcy skazanego A. K., który złożył wniosek o odroczenie rozprawy, motywując go niemożliwością przygotowania do rozprawy. Odraczając rozprawę do dnia 29 maja 2017 r. Sąd Okręgowy nie tylko uwzględnił informację o urlopie obrońcy skazanego, ale i zobowiązania skazanego wobec jego pracodawcy. Dopiero w dniu 26 maja 2017 r., a więc zaledwie trzy dni przed wyznaczonym kolejnym terminem rozprawy odwoławczej, A. K. złożył wniosek o odroczenie rozprawy oraz o wyznaczenie obrońcy z urzędu; poinformował także sąd o wygaśnięciu pełnomocnictwa dla poprzedniego obrońcy. W tych warunkach Sąd Okręgowy prawidłowo nie uwzględnił wniosku skazanego o odroczenie terminu rozprawy, skoro termin ten został wyznaczony właśnie w uwzględnieniu m.in. wniosku skazanego. Za trafną tym samym uznać należy konkluzję, że wniosek A. K. zmierzał w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

Prawo do obrony skazanego nie zostało ponadto naruszone na skutek nierozpoznania jego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wbrew temu, co twierdzi obrońca, wniosek ten został rozpoznany na rozprawie w dniu 29 maja 2017 r. (*k. 161*). Sąd Okręgowy nie uwzględnił ww. wniosku, albowiem oskarżony nie wykazał, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla siebie i rodziny, skoro z akt sprawy wynikało, że pracuje i osiąga dochód w kwocie 1500 euro miesięcznie.

W pkt 2 kasacji obrońca podniósł z kolei niedopuszczalny zarzut rażącej niewspółmierności kary. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że

zgodnie z przepisem art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. W takiej sytuacji zarzut ten nie może być przez Sąd Najwyższy rozpoznawany, albowiem kasacja – w części dotyczącej tego zarzutu – jest niedopuszczalna z mocy ustawy (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V KK 284/06, OSNwSK 2007/1/73*). Przepis art. 523 k.p.k. nie wyklucza podniesienia zarzutu niewspółmierności kary, wolno to jednak uczynić jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że owa niewspółmierność jest wynikiem rażącego naruszenia prawa. Można w kasacji twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, iż zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (*por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2014 r., II KK 292/14, LEX nr 1621612; z dnia 15 listopada 2016 r., II KK 235/16, Prok. i Pr.-wkł. 2017/1/19*). Tego rodzaju naruszenia prawa w realiach przedmiotowej sprawy obrońca skazanego nie wykazał.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.